

mættede Ørkenens fire tusinde Mand med sin Velsignelse. Ogsaa vi er Guds udvalgte Folk, som han har benaadet og gjort til sit Redskab, og vi vil takke og lovsynge ham derfor. Ja, bort med al Svaghed, bort med al Tviyl, og lad os folde vore Hænder og synge med Salmisten:

I Jesu Navn syng Jesu Pris  
 I Ørken og i Paradis,  
 Alt, hvad som Tunge har og Røst,  
 Alt, hvad som Hjærte har i Bryst.  
 Halleluja for Herrens Ord  
 I Himlen hist og her paa Jord!  
 Halleluja, stig op, stig ned  
 For Jesus i al Evighed.

Efter Gudstjenesten samledes Folk som sædvanlig udenfor Kirkedøren for at tage ham i Haanden og takke ham for hans Tale. Men der var ogsaa adskillige, der denne Dag gik bort i Vrede, fordi de mente, at hans sidste Ord havde været møntet paa Væver Hansen og de andre Talsmænd for den forandrede politiske Taktik ... og der var i den sidste Tid bleven bestandig flere, der følte deres Ære krænkede ved mindste Modsigelse paa dette Punkt.

Emanuel selv mærkede dog intet til denne